

Ewald Frank

1. 3. 1987, 10:00, Krefeld, Nemecko

vysielané 4. 12. 2021

Citáty z kázania br. Branhama: „Vyslovené Slovo je pôvodné semeno!“ č. 2

Nech nás Boh všetkých žehná, nech je s nami všetkými a nech svoje Slovo činí stále väčším a slávnejším. Nech nám dá vďačné srdcia, lebo je to milosť, že môžeme veriť tak, ako hovorí Písmo. Väčšina verí tomu, čo sa o Písme hovorí – my smieme veriť tomu, čo hovorí Písmo a ako to hovorí. A to je veľká milosť. Včera sme čítali z kázania brata Branhama a dnes budeme čítať ďalej.

Chcel by som čítať z 53. kapitoly proroka Izaiáša, pretože ide o semeno. Izaiáš 53 je tá kapitola v celej Biblii, ktorá nám osobitným spôsobom v Starom zákone predstavuje Golgotu, Pána v jeho utrpení a smrti. V Izaiášovi 53 vo verši 10 sa píše:

„Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno, bol dlhoveký, a to, čo sa ľúbi Hospodinovi, zdarilo sa v jeho ruke.“ [Iz 53:10]

Včera sme počuli z tohto nádherného kázania – ktoré bolo kázané v roku 1962, pred otvorením pečatí – to, čo malo byť položené ako základ a zahĺbili sme sa do toho. Vieme, že brat Branham nielen kázal, ale že to bol duchovný rast, naozaj základ, bolo to budovanie – aj s ním to išlo od jasnosti k jasnosti a od poznania k poznaniu.

Pokračujme dnes v kázni **„Vyslovené Slovo je pôvodné semeno.“** Čítam na strane 24 prostredný odsek.

Vracia sa to späť k hovorenému Slovu. Potom sme my zjaveným Božím Slovom. Ježiš povedal to isté: „Kto verí vo mňa...“ – kto som, prečo som prišiel, za akým účelom to robím, totiž aby som priviedol ľudí späť k viere v Božie Slovo, a nič viac k tomu nepridáva – „... aj on bude konať skutky, ktoré ja konám.“ [Jn 14:12] Tu to máte.

Tento odsek sme čítali už včera. Len som ho ešte raz citoval, aby som to uviedol. Ide jednoducho o to, aby sme si teraz uvedomili, že Boh dal svojmu ľudu svoje Slovo v pôvodnej podobe, ktoré prijímame ako božské semeno, aby mohlo vzísť to, čo je nevyhnutné k dokonaniu.

Čítam na strane 27 pod stredom:

Božie Slovo je ešte stále rovnaké, ako keď ho Boh vtedy, pred tisíckami rokov, vyslovil. Jediné, čo potrebuje, je voda. Prečo nemáme úrodu? Pretože sme sem vpustili nesprávny druh semena.

Brat Branham (k tomu sa dostaneme o chvíľu) potom hovorí o rannom daždi a pozdnom daždi, o daždi poučenia, ktorý bol potrebný na zasiatie Slova a sprevádza sejbou, a o daždi, ktorý prichádza pred žatvou. Tu hovorí o druhu semena, prevrátenom druhu, ktorý prišiel potom. A to mi dnes ráno pripomenulo jedno proroctvo z roku 1967 a to by som tu rád prečítal – z 30. 7. 1967. A predtým, ako to učiním, by som si dovoľil povedať, že z celého srdca verím, že Boh v našom strede prehovoril.

Nebudeme hádzať cez palubu to, čo je správne, kvôli veciam, ktoré boli zlé. Čítam nasledujúce:

**Boli ste pre mňa krásnou záhradou,
o ktorú som sa dobre staral.**

Pozrite sa, aké krásne druhy, ktoré som Ja sám zasadil.

**A všetky som ich zalieval, orezal som každý strom.
Ale prišiel deň, prišla hodina, pozrite sa, kto preliezol plot.**

**Ach, bolo to zlé semeno, zasadil ho aj tu,
Sekera je však pri koreni, len dobré semeno je moje.**

Verím, že to bolo vypôsobené Božím Duchom. Sú ľudia, ktorých zasadí Boh, a ľudia, ktorí sa zasiačia sami. A práve odtiaľ pochádza Pánov výrok:

„Každá rastlina, ktorú nezasadil môj nebeský Otec, bude vykorenená.“ [Mt 15:13]

Môžete si prečítať v Matúšovi 15, verš 13.

Teraz budem čítať zo strany 28:

Keď sa Boh a jeho ľud zjednotia, to znamená, keď Boží Duch zavlaží Božie semeno, Božie Slovo, vzíde z toho Boh. Vtedy to už nie je ten jednotlivec, ale Boh. Prečo? Pretože vy ste mŕtvi. Už neexistujete. Považujete sa za mŕtvych, prázdnych. Čakáte na semeno. Čo to teda je? Už to nie ste vy. Už to nie je

človek, je to Boh v človeku. Je to zárodok semena, podobne ako hovorené Slovo na začiatku.

Keď je Božie Slovo v nejakom človeku zjavené, nie je to ten človek, pretože on zomrel. Nemôže byť zároveň krížencom aj synom. Buď je synom smrti, alebo synom života.

Práve nám bolo prečítané Slovo z listu Efežanom: „*Boh bohatý v milosrdenstve ... nás znovuzrodil k živej nádeji.*“ [Ef 2:4; 1Pt 1:3] Narodili sme sa na tento svet ako zmiešanci, ako kríženci. Skrze znovuzrodenie nás však Boh uvádza do pôvodne zamýšľaného stavu – a to je milosť, ktorá na nás bola zjavená a bude sa zjavovať až do dokonania.

Ďalej stojí:

Ak je synom smrti, prenechajte ho diablovi, aby ho zabil.

Veľmi tvrdý výrok. Ale sú ľudia, ktorí jednoducho chcú ísť za každú cenu do pekla. Ľudia, ktorí sa zámerne vydali po širokej ceste do záhuby. [Mt 7:13] Žiadny človek, dokonca ani samotný Boh, ich nemôže zastaviť. To je ich úmyslom. A takýchto ľudí treba naozaj nechať ísť, aj keď nám to je ľúto. Ďalej stojí:

Odovzdajte sa na chvíľu Bohu, aby zabil diabla, ktorý je vo vás, vyhnal ho a vyprázdnil vás, očistil vás, odstránil všetko, čo je v nás. Dovoľte Bohu, aby do vás potom zasadil svoj vlastný život. Potom to už viac nie ste vy, je to Boží život, pretože je to Božie Slovo. Keď ho Duch Svätý zavlaží, vyjde z neho to isté. Rozumiete tomu?

Počuli sme to o semene. Semeno treba zalievať, potrebuje vlahu, aby vôbec vzišlo, a potom aj rástlo. Na strane 29 čítam posledný odsek.

„Kristus“ znamená „pomazaný“ – človek, ktorý bol pomazaný. Boh v ňom prebýval. Čo to bolo? Zárodok v tele, pomazaný, telo pomazané Božím Duchom prinieslo, splodilo zjavené Božie Slovo. A my sme hľadeli na jeho slávu, slávu, akú dal Otec jednorodenému Synovi, plnú milosti a pravdy. [Jn 1:14] Tam On bol. Bol zjaveným Božím Slovom. Potom zomrel, aby zaplatil dlh za naše kríženie. Preto sa to stalo – aby ste vy mohli zomrieť sami sebe [2Kor 5:15], až kým vy sami už vôbec nebudete existovať, ale budete naplnení Jeho Slovom, pretože

Jeho Slovu veríte. Potom zostúpi Duch Svätý, ktorý bol v ňom, aby Slovo zavlažil, aby rástlo.

Zasiali sme mnoho semena Slova a budeme hovoriť aj o rôznych sejbách, ktoré všetky nakoniec vyústia do žatvy. A tak iste ako každá sejba, nech je akákoľvek, prinesie úrodu, tak iste bude aj po Božskej sejbe Slova určite zožatá Božská úroda. Budú to Boží synovia a dcéry, narodení skrze Ducha a Slovo. [Jn 3:5; Jk 1:18; 1Pt 1:23] O tom sa presvedčíme o chvíľu. Čítam ďalej:

Čo to znamená? Boh sa dáva poznať a pokračuje v diele svojho prvého, jednorodeného Syna, ktorý zomrel za naše krížené životy, aby nás priviedol späť k tomu, aby sme sa stali Božími synmi a dcérami.

Ó, aká vzácna je táto myšlienka! Boh pokračuje vo svojom diele – v diele svojho prvorodeného pokračuje v prvorodených. V diele, ktoré začal jeho Syn, pokračuje vo svojich synoch a dcérach. To isté dielo, tá istá vec, to isté Slovo, to isté semeno, ten istý Duch. Tak, ako pozemsky všetci pochádzame od Adama, tak duchovne všetci pochádzame po Kristovi, ktorý je nazvaný druhým Adamom. [1Kor 15:45-48]

Nádherné Slovo, nádherný výrok. Pokračuje to ďalej:

... aby sme sa opäť stali Božími synmi a dcérami. Teraz sa má ten istý život rozvíjať skrze Cirkev, aby sa tak Slovo naďalej prejavovalo tak, ako sa prejavovalo skrze Krista. Kristus bol zjavené Božie Slovo. Zomrel, vydal svoj život, aby mohol poslať Ducha. Vystúpil vo svojom tele nahor [Ef 4:8-10] a zosiela nám Ducha [Jn 16:7], aby zavlažil to, za čo zaplatil cenu vykúpenia. Keby sme tomu len verili...

A my tomu veríme jednoducho preto, že je to pravda, pretože sa to stalo aj nám. A pretože sa to stalo s nami, môžeme tomu o to lepšie veriť. Keby nám o tom povedali len iní, bolo by nám veriť zaťažko – ale pretože nám Boh preukázal milosrdenstvo, pretože sa zjavil mne a tebe, pretože prehovoril ku mne a k tebe, pretože jeho Slovo padlo do tvojho a môjho srdca; preto môžeme veriť, pretože sa to stalo s nami, na nás a v nás a bude sa to diať aj naďalej.

Pán si pripravil Cirkev, skrze ktorú môže naďalej pôsobiť, skrze ktorú môže priviesť svoje Slovo k vykonaniu – áno, k naplneniu.

Čítam ďalší odsek:

Pýtate sa: „Prečo kladieš taký dôraz na Bibliu?“

Túto otázku som ja nikdy nepoložil a ani nikto z nás. Sme radi, že Boh mal muža, ktorý položil všetku váhu na Bibliu! Plná váha, celá váha na Biblii a na ničom inom. A až do konca budeme kázať len to, čo je napísané v Biblii, a všetko ostatné prenecháme Bohu. On nebude meškať.

Pýtate sa: „Prečo kladieš všetku váhu na Bibliu?“ Biblia musí byť vo vás. Slovo je semeno. Ale pokiaľ je len napísané v Biblii, nič to nevykoná. Ale hneď ako vstúpi sem, hneď ako vstúpi do srdca, začne skrze Ducha Svätého zjavovať Božie skutky. Potom prichádza moc. Potom prichádza pokora. Potom prídu videnia. Celá tvoja vševedúcnosť je preč. Staneš sa ničím. Kristus bude žiť.

Kedy v nás môže žiť? Po tom, ako sme my sami sebe zomreli. Dve veci, ktoré sú také protichodné, nemôžu existovať naraz.

Teda zomrieť s Kristom, zomrieť samému sebe, všetkým vlastným myšlienkam, všetkým vlastným zámerom, nech sú akékoľvek [Rm 8:13], aby sme mohli žiť životom, ktorý nás uchováva skrytých a zachovaných v Kristovi a v Bohu.

Čítam ďalej:

On žije. To je ono. Ja žijem preto, že on zomrel. On žije (to je ono), pretože On zomrel, ja žijem. Ak ja zomriem, môže On opäť žiť.

Všimli ste si, o akú súčinnosť tu ide? Aj človek, ktorý sa znovuzrodil k živej nádeji, musí vydať svoje vlastné myšlienky, musí svoj vlastný život znovu a znovu vydávať smrti, aby Kristus mohol žiť a aby sa mohla diať Božia vôľa.

Úplne som sám sebe zomrel, aby som mohol mať jeho život. Ako som to učinil? Prijatím jeho Slova, jeho semena, a tým, že som ho skrze vieru prijal do svojho srdca. Uveril som mu, a preto to produkuje presne to, čo hovorí Biblia.

Boh použil proroka na službu v našom čase. On veril povereniu, ktoré mu Boh dal. On priniesol Slovo. A pretože veril, Boh to potvrdil spôsobom, aký nemá obdobu u žiadneho proroka.

Teraz sme však žiadaní a vyzývaní my. Ak Boh poslal proroka, o on uveril a zvestoval a Pán jeho Slovo potvrdil, potom my, ktorí sme túto Bohom potvrdenú zvesť počuli a vo viere prijali, musíme počítať s tým, že Boh sa zjaví aj nám a potvrdí svoje Slovo ako pravdivé.

Čítam na ďalšej strane, strana 31 hore:

Všetci Boží synovia a dcéry sú predurčení. Teraz však poviete: „Či by On niekoho jednoducho zavrhol?“ Nie, ste obdarení slobodnou vôľou. Ale pretože je Boh nekonečný, vedel vopred o všetkom, čo malo prísť. Už som s vami o tom hovoril. On vedel, kto oni sú.

Tomu všetci veríme – že Boh pozná všetky veci. A ako bol Ježiš Kristus predurčený na to, aby ako Boží Syn zomrel, tak sú skrze neho predurčení všetci Boží synovia a dcéry podľa dobrej ľúbosti jeho vôle. [Ef 1:4-5] Boh nezačína plánovať až dnes. Boh plánoval skôr, ako sa začal čas, a my tomu z celého srdca veríme.

Posledný odsek alebo niekoľko riadkov posledného odseku:

Kristus nemohol byť ničím iným, než to, čím bol. On bol Božím Synom. To je ono. Už chápete, čo mám na mysli? Ak ste k tomu predurčení, poznáte Slovo a budete mu veriť. Prečo? Pretože je tu niečo nové.

Boh predsa povedal, že činí niečo nové. Ale to, čo Boh nanovo zjavil, musí byť vložené do obnoveného srdca, aby to mohlo priniesť ovocie. [Lk 8:15]

Na strane 32 v strednom odseku:

Preto Boh mohol konať svoje skutky skrze Ježiša, lebo On bol predurčený Syn. On bol Baránok zabitý pred stvorením sveta, už pred stovkami, miliónmi rokov, ako som už povedal z 1. Mojžišovej 1:1, bol predurčený k tomu, aby zaujal svoje miesto. Amen. Preto činil vôľu Otca. On bol zjavené Slovo. Prostredníctvom každého ďalšieho syna bude zjavené to isté. To sú tí, ktorí sú predurčení.

Ak veríme v predurčenie, a to musíme, ak máme Písmo za pravdivé, potom musíme počítať aj s tým – ako je tu povedané – že zaujmeme svoje miesto Božích synov a dcér; a tak iste ako sa na ňom, tom prvom, jednorodenom Božom Synovi, naplnilo každé zasľúbenie,

ktoré bolo ohľadom neho napísané, tak sa musí nevyhnutne – pretože to povedali sväté ústa Pánove – na Cirkvi živého Boha naplniť každé zasľúbenie, ktoré jej Boh dal. Boh svoje Slovo neruší! Písmo nie je možné zrušiť! [Jn 10:35] Zostáva to tak, ako to Boh povedal.

Zo strany 33 hore:

Presne tak, ako bol predurčený On, aj vo vás, v jeho Cirkvi, sa semeno Slova, Slovo Božie stane telom.

Vidíte, o čo tu ide? Nielen v ňom, ale aj vo vás, v Cirkvi sa stane telom.

Hovoríte: „Samozrejme, brat Branham, verím každému Slovu.“ Potom neustupujte, keď ide o vaše tradície.

Koľkí napriek zjaveniu Slova a Božej vôle ustupujú, keď ide o niektoré veci, ktoré nie sú podľa ich predstáv? Vracajú sa k tradíciám a upúšťajú od Slova zjaveného Bohom. A to sa už nesmie diať.

Tam, kde je zjavenie, tradície viac nemajú miesto. Prenechajme ich tým, ktorí si ich odovzdávajú už po celé generácie. My nie sme určení k tomu, aby sme verili tradíciám a zvykom, Boh nás určil k tomu, aby sme zo srdca verili jeho zjavenému Slovu. A potom prichádza zjavenie, potom prichádza prehľad a náhľad.

Držte sa Slova, zostaňte so Slovom a potom sledujte, čo sa deje. Povedzte: „Pane, verím tomu, pošli Ducha Svätého.“

Musíme sa vo svojom srdci rozhodnúť a ústami vyznať: „Pane, verím, Pane, verím tvojmu Slovu.“ Aj to sme zdôraznili: pokiaľ je vec len v srdci, bez toho, aby bola vyslovená ústami, nepriateľ ešte môže robiť kadečo. Ale vo chvíli, keď to, čo sa ti skrže Ducha stalo vo tvojom srdci Božím zjavením, vyslovíš, stane sa Slovo časťou teba a ty sa stávaš časťou Slova a satan musí utiecť, pretože vtedy sa s ním stretávame so Slovom Božím – a tomu nemôže klásť žiadny odpor.

Skôr než sa dostaneme k jednej neprijemnej pasáži, chcem tu s úprimným srdcom povedať, že som nevedel, že brat Branham tu v tomto kázaní urobil taký myšlienkový skok. Je to však tu, a tak si to prečítame.

Na tej istej strane 33, približne v polovici stredného odseku:

Ide o Abrahámovo semeno viery, ktoré verí Božiemu Slovu bez ohľadu na okolnosti. To je ono. Viete, teraz by som mohol jasať.

Brat Branham predsa spomínal Abraháma mnohokrát. Raz mi niekto, kto počul kázne v Karlsruhe a Zürichu, povedal, že brat Branham sa opakoval a stále dokola rozprával príbeh o Abrahámovi. Ľudia však úplne zabúdajú, že Boh nám dal práve v Abrahámovi mimoriadny príklad. Abrahám veril Bohu [Jk 2:23], bol Bohu poslušný. Urobil to, čo mu Pán povedal, a stal sa tak otcom viery všetkých, ktorí Pánovo Slovo počúvajú, veria a konajú podľa neho. [Rm 4:18]

Brat Branham tu hovorí: „Teraz by som mohol jasať!“ Prial by som si, aby to tak bolo aj u nás, žeby sme boli zjavením Božieho Slova natoľko uchvátení, že by to bolo viditeľné aj navonok. Čítam ďalej:

Hľa, pochopte to: Abrahámovo semeno viery. Na čom záležalo? Nie na Abrahámovom tele, ale Abrahámovej viere. Čomu Abrahám veril? Božiemu Slovu! Bez ohľadu na to, čo prišlo, on nazýval všetko, čo s tým bolo v rozpore, akoby to neexistovalo. Neroztrhalo by to denominácie na kusy? Určite. Keby sa pravda o manželstve a rozvode ukázala vo svetle, ako stojí tu v Biblii, rozbila by všetky zbory v tomto a všetkých ostatných mestách, ak by sa pokúsili podľa nej konať.

Zvláštny výrok, ktorý stojí za zamyslenie.

Obe strany sa mýlia. Môžem to dokázať Slovom. Obe sa mýlia. Môžem to dokázať Slovom. Obe sa mýlia. Dobré, nebudem hovoriť, či má muž robiť to alebo žena tamto, lebo už tak je medzi nimi dosť zmätku. Ježiš povedal: „*Nechajte ich; sú slepými vodcami slepých.*“ [Mt 15:14] Oni by sa o tom len hádali, ale neverili by.

Na chvíľu sa pri tom zastavme.

Vráťte sa do roku 1962; ak chcete byť konkrétni, tak do 18. marca toho roku a potom do roku 1965, keď o tejto téme hovoril. A už tu brat Branham hovorí: „Spôsobiloby to len väčší zmätok, len by sa o tom hádali. Nepomohlo by im to. Slepí by naďalej viedli slepých.“ Ale existujú ľudia, ktorí sa stali vidiacimi, ľudia, ktorým sa dostalo pomoci, ľudia, ktorí prijali zjavené Slovo ako poslané od Boha. A oni môžu veci

biblicky a Božsky zaradiť. Nie so zákonníkmi, ale skrze zjavenie, ktoré Boh daroval.

Čítam zo strany 34 prostredný odsek:

Ak je teda semeno Slova predurčené presne tak, ako bol On, čo potom tá istá voda pôsobí? Je dnešná Cirkev predurčená Nevesta? Ak Boh povedal, že bude mať Nevestu bez škvrny a vrásky, tak je predurčená, či nie? Kristus bol tiež predurčený. Bol Abrahámovým kráľovským semenom. Čo sa v dôsledku toho stalo? Keď na Krista zostúpil Duch, vydal svedectvo o Božom Slove, a keď voda, Duch, dopadne na semeno Slova, potom Abrahámovo kráľovské semeno, ktoré verí Božiemu Slovu, prinesie rovnaký druh úrody.

Ako nádherne je tu stále znova a znova budovaný most od Vykupiteľa k vykúpeným, od prvorodeného k prvorodeným a od Syna Božieho k Božím synom a dcéram!

Ako už bolo povedané, to isté Slovo, ten istý Duch. to len jeden Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, a to poznávame podľa toho, ako to koná. A to vždy podľa Jeho Slova, nie podľa nášho názoru. Nás sa vôbec nepýta, my máme urobiť len jedno: veriť, ako hovorí Písmo, a nechať Boha, aby v nás pôsobil.

Posledné riadky na strane 34:

Kto je teda Abrahámovo semeno? Nie je to ten podľa tela. Pavol povedal, že Židom nie ten, kto je ním navonok, ale ten, kto je ním vo vnútri. [Rm 2:28-29] Kto je teda semenom Abrahámovým? Tí, ktorí veria celému Božiemu Slovu! To je Abrahámovo semeno.

Vykladal Abrahám niečo? Pýtal sa: „Pane, prečo musím teraz a prečo to nemôže byť inak?“ Pán prehovoril, bolo to sväté prikázanie, prikaz, a ten sa splnil.

Na strane 35 čítam posledných šesť riadkov:

Ježiš povedal: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás.“ [Jn 15:16] Ó, áno, kedy si ich vyvolil, Cirkev? Čo povedal Ježiš, že kedy si vyvolil svoju Cirkev? Pred založením sveta. [Ef 1:4] Teraz čítam toto Slovo: „*Lebo v ňom si nás vyvolil*

pred založením sveta...“ Stalo sa to pri poslednom prebudení, ktoré organizoval Dr. Tak a tak? Nie, nie.

Pred založením sveta – v tom naša viera odpočíva. Pretože len vtedy odpočíva v Bohu, ktorý všetko ustanovil pred založením sveta podľa rady svojej vôle. Viera človeka, ktorý tomu neverí, kolíše sem a tam. Ale ak veríme, ako hovorí Písmo, potom prichádza také ukotvenie, že nás už nič nemôže vyviesť z rovnováhy. Môžu prísť skúšky, niekedy ťažké, ale poslúžia nám na dobré. [Rim 8:28]

Čítam na strane 36, takmer v polovici po biblickom texte:

Kto to vykonal? Boh. Kedy to vykonal? Pred založením sveta. Ale ak sme sa narodili nezákonne skrze porušenosť Evy, sme predsa jej deti, a preto podliehame smrti [Žd 2:14-15], tak musel zvrchovaný Boh vytvoriť spôsob vykúpenia svojich detí. „Všetci, ktorých mi dal Otec, prídu ku mne...“ [Jn 6:37] a „...nikto nemôže prísť ku mne, ak ho Otec nepritiahne.“ [Jn 6:44]

Kde je potom tá veľká vec, ktorú si vykonal ty? Neurobili ste vôbec nič. Mali by ste sa za seba hanbiť. Boh všetko vykonal. Všetky veci majú svoju správnosť.

Sú ľudia, ktorí sa hľadia na to, čo vykonal, chvália sa tým a považujú sa za veľkých, a potom tí istí ľudia hľadia na iných a vidia, čo urobili prevrátené, hľadia na nich zvrchu a sami sa považujú za veľkých.

A potom je tu skupina, do ktorej by som rád zaradil aj nás. Ľudia, ktorí nehľadia na seba, pretože vykonal niečo veľké, a nehľadia na druhých, pretože vykonal niečo nedokonalé, nevhodné – ale skupina, ktorá vďačne dvíha svoje oči a srdcia k nebesiam a svoje hlasy, aby ďakovala Bohu za to, čo On vykonal. Čo sme mohli my vykonať ku nášmu vykúpeniu a spásu? Nič. Keď sme ešte neboli na svete, Boh nás zmieril sám so sebou v Kristovi na kríži na Golgote; keď sme ešte nemali žiadnu vinu, keď ešte nič neexistovalo, Boh už všetko vyrovnal a vzal to od nás. Vykúpenie pochádza od Pána a bolo nám darované.

Teraz je tu opäť niečo zvláštne, ale je to tu, aj pre mňa je tu mnoho prekvapení, pred ktorými sa nikto nemôže byť istý.

Pokračujem v čítaní na strane 36:

Raz za mnou niekto prišiel, urazil ma a obvinil, že som urobil niečo nesprávne. Odpovedal som: „Ach, zabudni na to!“

Pekný anglický spôsob: „Jednoducho na to zabudni.“ „Jednoducho na to zabudni. No a čo?“ A tento muž z toho zrejme nemal radosť. Čítam ďalej:

Povedal: „Ako to môžeš brať tak na ľahkú váhu? Týka sa to predsa tvojej rodiny, nie?“

Ó, ťažká vec, prirodzene, a on hovorí: „Zabudni na to.“ „Ako to môžeš brať tak na ľahkú váhu? Je to tvoja rodina.“

Prial by som si, aby som mal v žilách trochu indiánskej krvi, tak ako brat Branham, aby som niektoré veci znášal trochu ľahšie. Ale ako hovorím, všetci sme takí, akí sme, pozemsky a duchovne.

„Ach,“ odpovedal som, „určite to bolo pre mňa predurčené ako skúška už pred založením sveta.“

Áno, čo hovoríte teraz? „Toto mi bolo predurčené ako skúška už pred založením sveta.“ A skúšku treba podstúpiť. Tam, kde nie sú žiadne skúšky, tam nie je žiadny dôkaz [doklad, potvrdenie, pozn. prekladateľa], tam nie je nič potvrdené, dosvedčené. Musíme prejsť mnohými skúškami. Brat Branham mal božský základ. Neveril len v predurčenie vo všeobecnosti, že by potom z neho vytrhol len niektoré oblasti a body – veril v úplné, všetko zahrňajúce Božie predurčenie v jeho živote, v jeho rodine, v jeho službe a v jeho poverení. Veril Bohu.

A preto mohol povedať:

„Zabudni na to – zabudni na to, toto mi bolo predurčené ako skúška pred založením sveta. Tak je to určite v poriadku.“

Ľudsky vzaté, mohlo to vyzeráť úplne inak, pretože už samotná sťažnosť naznačuje, že niečo nebolo v poriadku, a on povie: „Takto je to úplne v poriadku“ a ide svojou cestou s Bohom. Nech mi Pán pomáha robiť to isté.

„Ako to robíš?“ spýtal sa. Odpovedal som: „Keby som sa na to stále pozeral, stále by som padal.“

Ani jeho život nebol ušetrený skúškou, ktoré sa vyskytli v rodine. Ale on hovorí: „Keby som sa na to mal stále pozeráť, stále by som padal.“

Nemôžeme sa na prekážky pozeráť a ani sa nimi nechať zdržiavať, ale musíme ich buď odstrániť, alebo cez ne prejsť, pretože cesta nie je na státie, cesta je na kráčanie. A preto musíme kráčať vo viere v Pána vpred.

Ale to, že všetky veci sú predurčené, dokonca aj pozemské veci, ma utešuje a posilňuje. A verím, že aj vás všetkých.

Na strane 37, približne v polovici, čítame:

Veriaci Slova a Ducha musia byť jedno. Rozumiete tomu? Veriaci, Slovo a Duch sú absolútne jedno. Už viac nemyslíte svoje vlastné myšlienky. Nepotrebuje ani len svoje vlastné zmýšľanie. Nie je to nádherné? Zmýšľanie, ktoré bolo v Kristovi, je vo vás [Fp 2:5], zmýšľanie Krista vo vás prijme Slovo, ako ho prijal On, lebo On bol Slovo. Ak je vo vás Kristovo zmýšľanie, ste Slovo. Ste živé Božie Slovo. Vy ho tu na zemi reprezentujete tým, že pokračujete v jeho diele. Tak by to s Cirkvou malo byť.

Aj túto myšlienku sme opakovane zdôrazňovali – Boh v Kristovi a Kristus v Cirkvi. Ako Kristus konal Božie skutky, tak aj my máme konať Kristove skutky.

Ďalej tu stojí:

Ak je to tak, Biblia sa bude opäť uskutočňovať tak, ako to už raz bolo, za čias učeníkov. Potom Biblia opäť žije a síce vo vás. Potom Slovo, ktoré je tu napísané a bolo vložené do našich srdc, bude skrze Cirkev potvrdené, a tak sa stane živou skutočnosťou. Potom už nielen že čítame čo je napísané, ale ľudia vidia, že napísané Slovo ožilo v tých, ktorí mu veria, a je v nich potvrdené, totiž naplnenie toho, čo Boh zaslúbil.

A aj tomu z celého srdca veríme. Boh totiž nehovorí žiadne prázdne slová – On mieni to, čo hovorí, a hovorí to, čo mieni.

Posledný odsek na tejto stránke:

Veríte? Dobré. Ak to tak je, tak sa bude Biblia opäť prejavovať tak, ako za čias Krista. Veď ste presne také predurčené semeno, ako bol Kristus, pretože keď na semeno padá dážď, život prichádza sám od seba. Potom sa stane to isté ako vtedy, keď Duch Svätý zostúpil na semeno, o ktorom Ježiš povedal, že bolo vyvolené už pred založením sveta. Aj oni boli

predurčeným semenom. Súhlasí to? Odišli do vrchnej siene. Semeno, Slovo, bolo v nich, ale ešte nevzišlo k životu. Zrazu sa z neba ozval hukot a prúdy sa valili dolu, naplnili celý dom, v ktorom sa nachádzali. [Sk 2] Potom semeno začalo rásť. Začalo sa prejavovať. Božie Slovo sa stalo skutočnosťou.

Chcel som povedať, že Božie Slovo malo účinok [sa prejavilo]. Oboje znamená to isté. Božie Slovo sa stalo skutočnosťou. Zaslúbenia sa stali skutočnosťou skrze tých, ktorí ich niesli a verili im. Nebolo to len napísané, bolo to počuť, bolo to vidieť, bolo to prežívané, že Pán je medzi svojím ľudom ako ten Zmŕtvychvstálý, tak ako zaslúbil. *„Ešte chvíľu a svet ma už neuvidí, ale vy ma uvidíte...”* [Jn 14:19], lebo *„Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.”* [Mt 28:20] To znamená, a je napísané: *„... a Pán spoluúčinkoval a potvrdzoval Slovo tým, že ho sprevádzali divy.”* [Mk 16:20]

Počítame jednoducho s tým, že Boh niečo vykoná. Nie, že teraz príde nejaký človek a povie: „Tak, ja mám tú vec pevne v rukách.“ Takého človeka nebude.

Chcel by som to povedať práve naopak: nech príde čas, keď Boh bude mať teba i mňa v rukách, aby s nami a skrze nás mohol konať to, čo je mu ľúbe – totiž vypôsobiť to, na čo čakáme.

Čítam zo strany 39 asi šiesty riadok zhora:

Otvorte teraz svoje srdce a počúvajte. Pamätajte, že Biblia v 1. Mojžišovej, v texte, ktorý sme čítali a z ktorého sme prevzali základnú myšlienku pre dnešok, hovorí, že každé semeno má priniesť úrodu podľa svojho druhu. Musí rodiť podľa svojho druhu. To je pravda. To musí činiť každé semeno. Pamätajte, že zem je plná semien. Dážď spôsobuje, že každé plodí podľa svojho druhu. Verím, že čas žatvy je blízko. Neveríte tomu aj vy? Všetci s tým súhlasíte. Stojíme blízko pred žatvou. Semeno bolo zasiate. To je to, čo sa s nami deje. Semeno bolo zasiate. Ó, Bože, prial by som si, aby ste videli, čo teraz popri mne prešlo. Semeno bolo zasiate. Viete, že je čas sejby a neskôr čas žatvy. Viete, že je to tak.

Možno sa niekde nájdu ľudia, ktorí to berú doslova a do písmena. Ak by ste to učinili a mysleli si, že už je všetko ukončené, tak by brat

Branham po 18. decembri 1962 nemusel kázať žiadne ďalšie kázanie, pretože tu hovorí: „Semenom bolo zasiate.“

Nemohol som čítať všetko. Hovorí o Oralovi Robertsovi, o Billym Granhamovi. Hovorí o rozsievачoch, ktorí zasiali určité semeno. A niektorí prijali jedno semeno, iní zasa druhé, a semeno bola prijaté, aby neskôr tu či tam to isté semeno vzišlo. Presne tak videl, že na svietnik bola postavená biblicky božská sejba, totiž zasľúbenia pre tento čas – a boli dané k dispozícii, aby boli siate. A práve to, čo nám dal k dispozícii Boh, berieme, aby sme to niesli ďalej. A myslím, že to bol prorok Izaiáš, ktorý hovorí, že odchádzajú s plačom, nesúc ušľachtilé semeno, a vracajú sa späť nesúc snopy. [Ž 126:6] Odchádzajú s plačom, ale nesú vzácne semeno, vznešené, čisté semeno Božieho Slova, originálneho Slova, ktoré nesmie byť zmiešané.

Počuli sme to a s radosťou to aj potvrdzujeme, bez akéhokoľvek „keby“ alebo „ale“, že pozemsky videné sme zmiešanina, kríženec, že sme sa narodili, aby sme zomreli. To všetci vieme. Rovnako si však dovoľím povedať, že Boh v Kristovi škodu odčinil a že ten, ktorý bol ukrižovaný, zrušil moje i tvoje ukrižovanie, aby nás urobil skutočnými Božími synmi a dcérami.

Aj o tom máme v Božom Slove časové rozdelenie. Ján píše: „*Ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní* [rovní, pozn. prekladateľa].“ [1J 3:2] A tomu veríme z celého srdca. Uvidíme ho totiž takého, ako je.

Na tej istej strane, posledný odsek.

V rôznych organizáciách toľko počúvame o tom, že sa teraz nachádzame v pozdnom daždi. To je nezmysel. Tak to nie je! Aha, teraz sa niečo deje. Vidím, ako to prechádza okolo mňa. Duch to zachytil. Amen. Viem, že je to pravda. Je to „Tak hovorí Pán!“ Práve prišlo videnie. Takmer nie som schopný pokračovať. Vždy, keď hľadím, vidím, ako sa to predomnou odvíja. Potom sa to preruší a ja sa vrátim späť k preberaniu [Slova, pozn. prekladateľa]. Snažil som sa pozorovať niektorých z vás, ktorí tam sedíte. Potom som odvrátil zrak. Ale všade, kam som sa pozrel, mi je niečo ukázané.

Brat Branham videl videnia, počas toho ako kázal, videl videnia, keď sa prechádzal po sále, kdekoľvek. Ako všetci vieme, s týmto darom

sa narodil. Spomína si na prvé prežitie v celom svojom živote, a tým bolo videnie. Boh ho k tomu predurčil. Dúfam, že sa nemýlim – alebo to bolo prežitie s mužom so snežnicami? Tak či onak, narodil sa na tento svet ako človek za veľmi mimoriadnym účelom. A ako bolo povedané prorokovi Jeremiášovi, že bol už v matkinom lone stvorený, Bohom ustanovený za proroka, za proroka národom, tak to bolo aj s bratom Branhamom. On sa ako prorok narodil. Jeho nikto prorokom neurobil, Boh ho urobil prorokom. A jeho službou sme boli privedení späť k Slovu. Ako som včera zdôraznil, veríme, že dni výkladov, interpretácií a tradícií plne pominuli. A prišiel čas, aby sme brali Slovo, ktoré nám bolo adresované, vážne. Teraz sa však obzvlášť zaoberáme pojmom „pozdýň dážď.“ Brat Branham k tomu hovorí: „Sú ľudia, ktorí tvrdia, že toto všetko tu už bolo alebo tu je.“ A potom hovorí: „Nezmysel!“ Potom povedal: „Vidím ako sa niečo predo mnou odohráva.“

Práve tieto slová: „vidím, že sa niečo predo mnou o odvíja“ mi pripomína „tretí ťah,“ niektoré ďalšie pojmy, ktoré tu teraz nechcem spomínať. O siedmej pečati dokonca tiež hovorí: „Videl som, ako sa rozvíja. Ale nesmiem to povedať.“

Môžeme si byť istí, že Boh má pre nás ešte veľa prekvapení a v správnom čase Boh učiní správnu vec. V tom môžete byť plne bez starostí. Tešíme sa aj z toho, že nás ešte mnoho vecí čaká. Tak, ako je to s nami dnes, to nebude v deň návratu Ježiša Krista. Na to sa môžete spoľahnúť.

Príde čas, a môžem vám ho prečítať z Božieho Slova, Skutky 3:20 a 21, možno pomôže aj 19. verš:

„... aby prišli časy občerstvenia od tvári Pánovej, a aby poslal predurčeného vám Krista Ježiša, ktorého však musí prijať alebo až do časov napravenia všetkého, o čom hovoril Bôh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku.“ [Sk 3:10-21]

Práve v tejto súvislosti je reč o čase občerstvenia, ktoré Pán pošle. Nech ho čoskoro pošle. Čím skôr príde, tým skôr budeme občerstvení, a my všetci osvieženie potrebujeme.

Z ďalšej strany čítam druhý odsek:

Zasiate semeno potrebuje vodu, predtým ako môže rásť. Predtým, ako zasiate semeno vyrastie, musí padnúť dážď.

Prichádza niekoľko vysvetlení:

Semenom musí byť zasiate, a potom potrebuje vodu, aby rástlo. Povieť: „Nuž, brat Branham, my sme vodu už prijali.“ Tým vyjadrujem vaše myšlienky. To súhlasí. To je pravda. Dostávajú vodu.

V ďalšom odseku hovorí:

Čo sme dostali od času sejby? Jarný dážď. Povieť si: „To je predsa nezmysel.“ Moment, prosím. Hľa, v Joelovi, v angličtine kapitola dva, u nás tri, je reč o skorom, jarnom daždi. Môžete si prečítať zodpovedajúce hebrejské slovo, ak chcete, zapíšete si to. Znie „moreh.“

Tu brat Branham prichádza k rannému dažďu, ktorý padol v súvislosti so sejbou, a ak si toto Slovo prečítate pozorne, zistíte, že nakoniec padne oboje v rovnakom čase. Možno k tomu príde aj brat Branham.

Čítajte poslednú vetu na strane 40 a potom na strane 41:

Ale Slovo splodí – splodí Božích synov a dcéry. Aj to príde. Hľadte, čo má tento mocný posledný dážď vypôsobiť.

Uvedomujete si, na čo je zameraný? Na neskorý dážď, na záverečné vyliatie Ducha Svätého. Ide teda o obživujúcu moc, ktorá všetko občerstvuje. Moc, ktorá v nás musí prebývať, aby obživila naše smrteľné telá. [Rm 8:11]

Niektoraz povedal, že keď uvidíme mŕtvych, nadobudneme vieru vzkriesenia. A ja som si nemohol pomôcť a povedal som: „Nie skrze vzkriesenie z mŕtvych mi je daná moc vzkriesenia, ale ako je napísané: „*Ak Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vašich smrteľných telách, oživi aj vaše smrteľné telá.*“

To je Božie Slovo. A tak to aj zostane. Nijak inak to nebude. Boh dal zaslúbenie tým, ktorí v Kristovi zosnuli, že vstanú ako prví, a tým, ktorí v Kristovi žijú, dal zaslúbenie, že budú premenení. [1Ts 4:16-17] A spoločne nám dal zaslúbenie, že budeme k nemu vzatí, stretneme sa s ním v povetří a budeme navždy s Pánom. Aké krásne je môcť zo srdca veriť Božiemu Slovu, zbaviť sa každej nábožnej fantázie, ktorá len zvádza do bludu, prebúda v nás falošné nádeje a trhá ľudí! Možno nie ich samých, ale rozdeľuje ich to navzájom.

Čítam ďalej, na strane 43, posledný odsek:

Napriek našim chybám. Hovoríte: „Áno, urobil som chybu.“ Na tom nezáleží. Abrahám tiež robil chyby. On nemôže Cirkev zahubiť. Vyvolených nemôže zahubiť. Nemôže vám vziať život, pretože ste súčasťou jeho samého. Vy ste Slovo. Slovo je vo vás. Zjavuje sa, dokazuje sa skrze lásku, radosť, pokoj, trpezlivosť. Veríte každému Božiemu Slovu. A oni všetky pôsobia. Boh pôsobí skrze vás. Vidíte, ste časťou Slova, ktorým je Kristus. Učili nás, že On je Slovo a my sme telo z jeho tela a kosti z jeho kostí.

Tak to je. Teraz sa k niečomu dostávame. Potom opäť skorý a pozdny dážď...

Ale to všetko si môžete prečítať doma, nie je to pre nás žiadny nový materiál. Je dobré vedieť, že Boh má s Cirkvou plán. Je dobré vedieť, že do tohto plánu sme získali náhľad a nechali sme sa do neho začleniť. A všetko, čo Boh naplánoval, v pravý čas vykoná.

Na strane 44 čítame uprostred:

Teraz dávajte dobrý pozor. Myslím tým, že zostávam pri téme o daždi, o pozdnom daždi. Všetky znamenia teraz poukazujú na koniec. To poznáva každý, kto verí Božiemu Slovu.

Potom v poslednom odseku:

Poslušnosť, hľadte, ukazujem vám, že sa nachádzame v konečnom čase. Dokonca aj podobenstvo o bláznivých a múdrych pannách sa plní. Hľa, bláznivé panny predstavujú kríženie. Ony mali semeno bez oleja, bez vlhkosti, aby mohlo rásť.

Takže sú tu dve veci, to sme videli už včera. Niektorí to prijímajú a zachovávajú Slovo, ktoré počuli, a Duch ho v nich oživuje. Ostatní Slovo prijmú, skrížia ho, pridajú k nemu svoje vlastné názory a opäť nastane duchovná smrť. Kedy nastala v záhrade Eden pozemská smrť, a možno aj duchovná? Možno oboje, možno najprv jedna, a druhá neskôr, keď bolo prestúpené Slovo, keď prevzali vlastné myšlienky o Slove a Slovu v jeho pôvodnej podobe viac neverili a nekonali podľa neho.

Zakaždým, keď sa to stane, prichádza na Cirkev duchovná smrť. My však veríme, že skrze pôvodné Slovo nás Boh vytrhol z duchovného väzenia, kde vládla smrť, a obživil nás. Aj to sme počuli v úvodnom Slove. Boh nás už skrze Krista spolu s ním obživil, pokiaľ počúvame jeho Slovo, prijímame ho do seba a semeno si v pokoji nájde miesto v našom srdci a Duch ho obživí, budeme znovuzrodení ku novej nádeji.

Na strane 45 čítam hneď po polovici:

Pozrite sa, aké majú prebudenie. Zažili mocné prebudenie. Vyzerá to dobre, však? Povieť: „Áno, brat Branham, teraz si nás dostal do nebezpečnej situácie.“ Tam som vás chcel mať. Ako inak zistíte, čo je správne a čo nie? Všetko skúmajte podľa Slova! Len tak môžete zistiť, či je to správne alebo prevrátené. Skúste to jednoducho Slovom.

Možno si toto kázanie vypočuje niekto, kto s tým má núdzu. Ale napriek tomu poviem to, čo musím, k čomu sa zrazu cítim nútený.

Koľkí medzi sebou porovnávajú výroky brata Branhama bez toho, aby ich vzali späť k Slovu? Majú dlhý zoznam rôznych výrokov. Prekračujú všetky miery a hranice. Brat Branham tu hovorí, aby sme všetko porovnávali so Slovom, aby ste všetko skúmali podľa Slova, aby sme tak zistili, či to súhlasí, alebo nie.

Boh je Bohom svojho Slova, vďaka mu za to na večnosť! Iného Boha nebude, iba ak si ho sami vytvoríte, a potom to bude modla a nie Boh. Boh je a zostáva Bohom naveky. Čo teda musíme činiť? Porovnávať všetko s Božím Slovom a potom zaujať svoje konečné stanovisko v Slove a na Slove.

Pozrite sa, čo hovorí o Slove. Ducha môžete preveriť podľa toho, čo hovorí o Slove. Ak zapiera Slovo, nie je z Boha. Nezáleží na tom, o čo ide, ak zapiera Slovo, nie je z Boha.

Koľkých som takých už stretol?! A nech mi teraz Boh odpustí a nech sa na mňa za to nehnevá. Koľko som takých už stretol?! A ja ich dnes nazvem tak, ako ich nazývajú iní – totiž Branhamovými prívržencami. Nie nasledovníkmi Ježiša Krista, ale Branhamovými prívržencami. Ktorí jednoducho tvrdia: „Teraz Boh povedal toto. Slovo Biblie sme nerozumeli. Boh teraz poslal proroka – to [Bibliu, p.p.] nechajme tak, teraz sa budeme držať tohoto [kázania, p.p.]“

Z čoho brat Branham kázal? Kam nás musel [mal] doviest späť? K pôvodnému Slovu! A čo je pôvodné Slovo? Božie Slovo zostáva naveky. Nebo a zem pominú. [Mt 24:35] Verím, že brat Branham bol poslaný s pôvodným Slovom, aby nás k nemu vrátil. Viete, že nemôžete hovoriť o všetkom, ale bolesť v mojej duši je taká veľká. Keď precestujete pol sveta a ešte aj iní môžu poukázať na to, že sa hlásajú nebiblické veci, aká veľká je potom bolesť? A ako dobre, že potom môžem priniesť pomoc a povedať: „Počkajte moment, to nepochádza od Williama Branhama, to pochádza od tých, ktorí jeho slová vykladali.“ William Branham bol skutočný Boží muž, prorok Najvyššieho. A tak si ma Boh používa aj na to, aby som ľuďom povedal, čo potrebujú vyjasniť.

Len veľmi stručne, a potom prídeme k záveru. Na strane 49, posledný odsek:

Každé semeno musí priniesť úrodu podľa svojho druhu. Boh stvoril človeka na svoj obraz, podľa svojho druhu [1M 1:27], aby bol jeho Slovom tu na zemi. V Ježišovi Kristovi vyjadril to, čím On bol. Boh bol v Kristovi. [2Kor 5:19] To je človek podľa jeho vzoru. Boh je Slovo. Koľkí vedia, že On je Slovo? Slovo bolo v Kristovi, človeku, ľudskej bytosti, a bolo skrze neho vyjadrené. Bol Boh, Slovo v Kristovi, ktorým sa vyjadril. Na počiatku stvoril Boh človeka na svoj obraz. To je druh človeka, ktorého dnes činí Boh.

Človek (aj to sme už povedali a zdôraznili), veriaci, pravé Božie deti budú po dokonaní opäť tým, čím boli pred pádom do hriechu, plne na obraz toho, ktorý nás stvoril.

Preto musel On prísť do tela z mäsa a kostí, aby nás, ktorí sme v tomto tele z mäsa a kostí zhrešili a boli oddelení od Boha, vykúpil a dal nám možnosť vyjsť z toho von a nechať sa pretvoriť na Jeho obraz. Aká harmónia v celom Božom Slove!

Na strane 50, malý odsek pod stredom:

Ježiš bol vyjadrené Božie Slovo. Veríte tomu? Čím teda máme byť my? Predsa tiež Boží synovia, v ktorých je ako v Cirkvi vyjadrené Slovo. To je tajomné telo Kristovo, ktoré pokračuje v diele, ktoré začal tu na zemi Ježiš. To je druh podľa jeho vlastného druhu!

Všetko plodí podľa svojho druhu a tu brat Branham použil veľmi silný výrok: „To je druh podľa jeho druhu.“ Všetko plodí podľa svojho druhu. Ježiš bol vložený do zeme ako pšeničné zrno a je napísané: *„Ak nezomrie pšeničné zrno, keď padne do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, donesie mnoho ovocia.“* [Jn 12:24] A presne to sa stalo. To isté pšeničné zrno, ktoré bolo vložené do zeme ako jedno jediné, potom pri žatve opäť vzíde rozmnožené. Stopercentne to isté zloženie aj pri žatve, v sláve, aké bolo predtým v zrne, ktoré bolo vložené do zeme! Amen?!

Takže v dokonaní bude každý Boží syn a dcéra na obraz Ježiša Krista, nášho Pána, dokonalý ako bol On. Stopercentný! Môžete tomu všetci veriť? Amen. Tak to bude. Dúfam, že nemáme žiadnu námahu veriť Bohu. Sami sebou sme boli sklamaní, ale nie Bohom. On dodržiava, čo sľúbi. Dalo by sa o tom čítať oveľa, oveľa viac. Dúfam, že čítanie niektorých pasáží bolo podnetom, aby sme ich mohli doma skúmať ďalej, zahĺbať sa do nich a nechať Boha, aby k nám naďalej hovoril. Brat Branham to tu rozvádza oveľa podrobnejšie.

Chcem si prečítať už len z jeho modlitby. Na strane 53, posledný odsek:

Milostivý nebeský Otče! Nechceme ešte zhromaždenie ukončiť, ale len ho prerušiť, aby sme si trochu oddýchli. Nech semeno zasiate dnes ráno padne na dobrú a úrodnú pôdu. Nech prinesie mnohý úžitok, Pane, plnosť večného života. Otče, prosíme, aby zasiate semeno zostalo ležať a čakalo a čakalo až kým nepríde pozdňý dážď. „... tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily.“ [Iz 40:31] Ó, Bože! Nech tvoje Slovo nepredbiehame, ale nech zostaneme so Slovom. Daruj to, Pane.

K tejto modlitbe nemám vôbec čo dodať. Chcel by som len ešte raz zdôrazniť pranie, ktoré vyjadril. Kiež by sa Všemohúcemu Bohu zdarilo z nás urobiť ľudí, ktorí skutočne dokážu vyčkať, kým udrie Božia hodina. Toto drahé Božské semeno nesieme v srdci ako pôvodné Božie Slovo. Tak ako Kristus, Slovo zomrel a vstal z mŕtvych, tak určite veríme aj my, že sa ten istý Boh v nás, ktorí mu veríme, oslávi a potvrdil svoje Slovo až do posledného.

Boh má na zemi Cirkev, ktorá bola predurčená, aby v týchto posledných dňoch počula čisté Slovo. Cirkev, ktoré ho viac nezmieša, ale

prijíma ho a uchopí tak, ako bolo prinesené. Nech na nás všetkých spočinie Božie požehnanie. Amen.

Povstaneme k modlitbe.

Možno ešte spievajme chórus „*Taký aký som, tak to musí byť.*“

Taký, aký som, tak to musí byť, nie moja sila, len Ty sám.

Tvoja krv ma obmýva od hriechu do čista,

Ó, Boží Baránok, idem, idem...

Verný Bože, ďakujeme ti z hĺbky našich srdc aj za tvoju reč dnes ráno. Vieme, že to nie sú slová človeka, ale že si k nám Ty prehovoril skrze svoje drahé a sväté Slovo. Sme zaň veľmi vďační, Pane. Nech padne hlboko do našich srdc a nech prinesie ovocie pre večnosť. Daruj to mne, Pane, daruj to nám všetkým, Pane. Pane, aj keď sme vystavení skúškam, nech pevne vytrváme a nehľadáme na skúšku, ale na teba, Pane, ktorý nás vedieš a usmerňuješ, Pane. Pane, ešte pred založením sveta bolo pre nás všetko určené, Pane. Pane, daj, aby sme všetko prijímali s vďačnosťou, chválili tvoje meno a ďakovali Ti, Pane. Pomôž nám všetkým, môj Bože. Požehnaj mojich bratov, moje sestry, požehnaj všetkých, ktorí prišli, Pane, a daruj v medzičase milosť.

Pane, pomôž nám a bude nám pomôžené. Požehnaj nás, Pane, a budeme požehnaní. Ďakujeme ti z hĺbky našich srdc v Ježišovom mene. Amen. Amen.